З-під вій у тебе дві сльози скотились.
В устах тремтливих відчай занімів.
Довкола нас злобливі жала слів,
Мов привиди похмурі, зупинились.
Прийшла до нас непрошена осмута
І я високим каюсь небесам,
Чому раніш до дна не випив сам
Безглуздих чвар огидливу отруту.
В мені від того, мабуть, горя більше,
Ніж чорняви у пітьмі за вікном,
Де смуток вперто зараненим крилом
У шибку б'ється раз-у-раз сильніше.
Що серця крик і що душевні рани,
Коли любов страждає, мов дитя!
...Горить свіча... у серці — каяття...
Заполонили очі біль-тумани...